

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

гр. София, 19.08.2019г.

АПЕЛАТИВЕН СПЕЦИАЛИЗИРАН НАКАЗАТЕЛЕН СЪД
IV състав, в закрито заседание на деветнадесети август през две хиляди
и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕМИЛИЯ ПЕТКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. ВЕНЕЛИН ИВАНОВ
2. ДАНИЕЛА ВРАЧЕВА

като разгледа докладваното от съдията Иванов въззивно наказателно частно дело номер 411/19г. по описа за 2019 година, за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е по реда на чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 НПК.

Образувано е по въззивни частни жалби на подсъдимите С.Д.Ж. и Р.Т.Т. срещу протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 01.08.2019г. по НОХД №2544/2019г., 16-ти състав, с което са оставени без уважение молбите на подсъдимите за изменение на изпълняваните по отношение на тях мерки за процесуална принуда от „Задържане под стража“ в по – леки.

Молбите са подадени в седмодневния срок по чл.342 ал.1 НПК, доколкото атакуваното определение е от 01.08.2019г., а молбата на подс.Т. съответно е депозирана в деловодството на СНС на 05.08.2019г., а на Ж. на 07.08.2019г.

Жалбите са процесуално допустими, доколкото изхождат от лица с правен интерес и от процесуално легитимирани страни по наказателното производство, каквито са подсъдимите и техните защитници по воденото наказателно производство, чрез които се обжалва процесното протоколно определение на СНС от 01.08.2019г. по НОХД 2544/2019г. по реда на Глава 22 НПК.

В жалбата на С.Д.Ж., представена от защитника му, адв.Н. се оспорва правилността на определението от 01.08.2019г., на първостепенният съд, като се твърди, че съдът не се съобразил със заключенията на съдебно медицинска експертиза за здравословното състояние на Ж. относно възможността да се проведе адекватно и пълноценно лечение в болницата на СЦЗ, докато пребивава в ареста. Според защитата, съдът неправилно е преценил, че е налице риск от извършване на престъпление, мотивирайки се единствено със свидетелството за съдимост на подсъдимия Ж.. Не е налице и риск от укриване, доколкото подсъдимия е с известен адрес и трайно установен на територията на страната. В обобщение, според защитата няма

доказателства за наличие на рискове по смисъла на чл.63 ал.1 НПК в степен, която да налага продължаване прилагането на мярката за неотклонение „Задържане под стража“. Според защитата, съдът е подбрал формално към оценката на доказателствата свързани с предпоставките за продължаване прилагането на най-тежката мярка за процесуална принуда, поради което настоява за смекчаване на мярката за процесуална принуда.

В жалбата на подсъдимия Р.Т.Т., представена пред въззивният съд, защитникът адв.Т. твърди, че с атакуваното определение първостепенният съд неправилно преценил доказателствата свързани с оценка на риска от извършване на престъпление, като в резултат неправилно е оставил без уважение молбата на подсъдимия за изменение на мярката за неотклонение от „Задържане под стража“ в по – лека. Защитата твърди, че целите предвидени в чл.57 НПК, могат да бъдат обезпечени, без ненужно да се засягат в такава степен основните права на задържаното лице, в такъв продължителен период от време. В доводите на защитата се обръща особено внимание на обстоятелството, че доказателствата по делото са събрани, че периода на задържане вече е прекомерен, което налага смекчаване на мярката за процесуална принуда.

Въззивният съд, като се запозна с доказателствата по делото, с атакуваното определение от 01.08.2019г., както и с наведените доводи на страните пред първостепенния и въззивния съд, прецени, че молбите и на двамата подсъдими за изменение на мерките им за неотклонение са неоснователни, като намира атакуваното определение за правилно и законосъобразно.

Подсъдимия С.Д.Ж. е обвинен и предаден на съд с обвинителен акт на 19.07.2019г. за тежко умишлено престъпление - по чл. 321, ал. 3 пр.2 и пр.3 алт.10 т.1 вр. ал.1 пр.2 НК, за това, че за периода от началото на м. февруари 2018г. до задържането му на 27.11.2018г., е РЪКОВОДИЛ организирана престъпна група, действала в страната на територията на гр.Б.к.к. „С.“ обл. Б., състояща се от осем лица (ръководителя и още седем) в която участвал и другия въззивен жалбоподател Р.Т.Т., който е обвинен за участие в същия период в същата организираната престъпна група, т.е. за осъществяване на престъпление по чл.321 ал.3 пр.2 и пр.3 алт.10 т.2 вр. ал.2 НК,.

С внасянето на обвинителния акт, по материалите по ДП №5/2018г. на ГД“БОП гр.Б.МВР е образувано настоящото НОХД №2544/2019г. на СНС пред 16 ти състав.

Към момента на внасяне на обвинителния акт подсъдимите и въззивни жалбоподатели С.Д.Ж. и Р.Т.Т. са с мярка за неотклонение „задържане под стража“, считано от 27.11.2018г..

С атакуваното определение съдът е отказал изменението на прилаганите мерки за неотклонение „Задържане под стража“, отчитайки правилно, че са налични предпоставките по смисъла на чл.63 ал.1 НПК,

като е приел че продължава да е налице с нужната доказателствена обосновааност предположение за съпричастност на обвинените лица към повдигнатите им обвинения, както и че продължава да е налице риск от извършване на престъпление и от двамата подсъдими, че с оглед целите по чл.57 НПК съответната мярка за неотклонение „Задържане под стража“ следва да продължи да се изпълнява.

Съдът е обсъдил сроковете за прилагането на най-тежката мярка за процесуална принуда, като е основателно е изтъкнал, че в съдебната фаза на процеса, този срок не е ограничен от закона, а от наличието или отсъствието на предпоставките, като в случая това е един от рисковете предвидени в нормата на чл.63 ал.1 НПК. Правилно е съобразил, че срока на задържането се наложил в съответната продължителност, освен поради наличието на предпоставките предвидени в закона, така и от обема на събираните доказателствата по делото, както и с тяхното естество, доколкото са с фактическата и правна сложност, произтичаща от обема на разследване, с оглед наличието на общо осем подсъдими лица, срещу повечето от които са предявени повече от едно обвинение, за които прокуратурата е събрала и представила в подготвителната фаза на процеса значителен обем от доказателства. В тази връзка съдът е съобразил за „разумната“ продължителност на задържането, изследвайки и практиката по прилагане на чл.5 на ЕКЗПЧОС.

За риска от извършване на престъпление съдът основателно е съобразил предходната съдимост на въззивните жалбоподатели, като се позовал на приобщените справки за съдимост. Съобразил е, че процеса на събиране и установяване на доказателства все още не е започнал в същинската (съдебна) фаза на наказателното производство.

Въззивният състав констатира, че подсъдимия С.Ж. е осъждан два пъти – през 2011г. и през 2014г., като едното наказание му е наложено за участие в друга организирана престъпна група. За подсъдимия Р.Т. установи, че е осъждан 30 пъти, като последното наказание „Лишаване от свобода“ в размер на 1 година и четири месеца му е наложено след споразумение с прокуратурата през 2014г. за престъпление по чл.199 НК, което е изтърпяно на 04.03.2015г.

Така за предходното поведение на подсъдимите, от справките за съдимост може да се правят обосновани изводи за възможните рискове от криминогенно поведение на подсъдимите, за тяхната мотивация и устойчивост за възможно проявление на противоправно поведение. Установява се освен систематично проявление на противоправно поведение, така също и незначителния времеви период от установеното със съдебен акт предходно противоправно поведение, за което са били осъждани и двамата, с данните по делото, от които се извежда наличието на обосновано подозрение за съпричастност към настоящите деяния предмет на обвинението по настоящото дело.

Първостепенният съд е обсъдил и приобщените писмени доказателства, за здравословния статус на подсъдимия Ж., като от тях е установил, че не са налице условия които налагат извеждането му от арестните помещения, само на това основание.

Доколкото, защитата се позовава на заключения на вещите лица по назначена съдебномедицинска експертиза, въззивният състав установи, че по НЧД 1946/19г на СНС е приложено експертно решение за оценка на работоспособността му, като с решение от 22.06.2015г. му е определена 53% нетрудоспособност. В диагностичната част са посочени, „...спондилоза, хондроза, състояние след компресионна фрактура на Л1. Следоперативна евентрация, Сурдитас син.неврит на десен слухов нерв, без нд. радикулопатия – Л5-С1 в ляво...“. Посочено е, че е противопоказно осъществяването от Ж. на тежък физически труд. В заседанието, са изслушани вещите лица, които са дали отговор на въпроси свързани с естеството на заболяванията както и дали са съвместими с пребиваването в ареста на подсъдимия Ж..

Според изслушаните вещи лица, че след като са извършвани вливания на медикаменти в ареста, те могат да бъдат прилагани и в бъдеще. Същевременно следвало да се проследява състоянието му и ако не се повлияе, то следва и може да се проведе консултативен преглед в условията на болницата към затвора или в болницата на МВР, като се привлече от вън специалист неврохирург. След съответна преценка, една тогава може да се реши, дали се налага да бъде преведен в друга болница за евентуално извършване на операция, чийто оздравителен процес е продължителен и съпроводен с провеждане на рехабилитация, за която очевидно в болницата към затвора и ареста нямало такива условия.

При тези обстоятелства, в този процесуален момент няма еднозначно експертно мнение за това дали се налага оперативно лечение, което очевидно се препоръчва на Ж. в планов порядък. От доказателствата не се установява, да са осъществени посочените в експертизата стъпки, за диагностициране на Ж., съгласие от него и заключение за провеждане оперативно лечение, като единствена алтернатива на прилагането на медикаментозно лечение, както и за искания от подсъдимия и неговите защитници за привеждане в съответното болнично заведение, от което е предложен конкретен график за провеждане на оперативното лечение. В този смисъл, съгласието и действителните намерения на подсъдимия за съответното оперативно лечение ще имат доказателствен израз в предприети от него и защитата му действия, каквито до този момент не са налице, поради което твърденията на защитата му за намерение за лечение са декларативни.

Посочените основания от защитата по смисъла на чл.56 ал.3 НПК, свързани със здравословното състояние на подсъдимия, за изменение на мярката му за неотклонение са необосновани на този етап, поради което

следва да бъдат оставени без уважение. При продължаващото наличие на висок риск от възможно противоправно поведение и за двамата подсъдими, въпреки изтеклия период на предварителното им задържане, при липса на реални други основания по смисъла на чл.56 ал.3 НПК за изменение на мерките им за неотклонение, атакуваното определение е правилно и обосновано. В този смисъл, не са налице условията за изменение на прилаганите до момента мерки за неотклонение на подсъдимите С.Д.Ж. и Р.Т.Т. поради липса на промяна на обстоятелствата по смисъла на изискванията на чл.270 ал.1 изр.2 НПК.

Предвид горното и на основание чл.341 ал.2 вр. чл.270 ал.4 и чл.345 от НПК, IV въззивен състав на АСНС

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА протоколно определение на Специализирания наказателен съд от 01.08.2019г. по НОХД №2544/2019г., с което са оставени без уважение молбите на подсъдимите С.Д.Ж. и Р.Т.Т. за изменение на изпълняваните спрямо тях мерки за неотклонение „Задържане под стража“ в по – леки.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване и протестиране.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

1.

2.